

Príloha C Interview s respondentkou so sklerózou multiplex

Iniciály: MT

Rok narodenia: 1944

Bydlisko (mesto, obec): K

Diagnóza: skleróza multiplex

Počet členov v domácnosti: žije sama

Respondentka, (budeme jej hovoriť Milka), vyrastala v stabilnej a harmonickej rodine. Má ešte štyroch súrodencov. V škole sa jej darilo a po vychodení povinnej školskej dochádzky navštevovala gymnázium. Po obhájení maturitnej skúšky pokračovala externe na obchodnej akadémii. Vydala sa, keď mala 22 rokov. Počas štúdia začala pracovať ako administratívna pracovníčka v závode na výrobu zubných kefiek v B. S manželom si kúpili byt, neskôr sa im narodil syn. Manželstvo nebolo šťastné, manžel neustále bezdôvodne žiarlil, až si nakoniec našiel známosť. Milka uvádza, že manžel si nerozumel ani so synom. Neustále ho kritizoval, ponižoval, ako keby ho nemal rád. Keď mal syn 9 rokov, rozviedli sa. Dlhé roky po rozvode im robil problémy, dokonca požiadal súd, aby ich syna umiestnili do detského domova. Nič z ich spoločného majetku im nenechal. Milka hovorí, že musela pracovať na dve zmeny, aby uživila seba a syna a aby mohla nakúpiť aspoň základnú výbavu do domácnosti. Ráno pracovala ako personalistka a školiteľka pre civilnú obranu, poobede v závode upratovala. Napriek úskaliam sa jej podarilo zabezpečiť sebe a synovi slušný život. Syn sa dobre učil a vyštudoval za architekta. Oženil sa a keď mala jeho prvá dcéra 2 roky, Milka ochorela. Ako hovorí, večer si ľahla do postele zdravá, ráno z nej už nevedela vstať – ochrnula na celom tele. Vtedy mala 47 rokov. Jeden rok bola práceneschopná absolvovala nekonečné liečebné procedúry až sa jej a lekárom podarilo postaviť na nohy. Napriek tomu sa však do práce už nikdy nemohla nevrátiť. Po ročnej liečbe ju uznali plne invalidnou. Síce dokázala chodiť, ale nie na dlhšie trasy. Okrem toho zostala nevládna na pravú ruku. Rok po ochorení, na žiadosť rodičov sa presťahovala späť do rodného mesta K. Kúpila si tu malú garsónku, v ktorej žije na deviatom poschodí. Rok po presťahovaní sa, ochorel aj Milkin otec. Oslepol a o sedem rokov zomrel. Krátko na to zomrela aj Milkina mama.

Hoci žije sama, necíti sa byť sama. Okrem súrodencov, z ktorými si veľmi dobre rozumie má aj zopár veľmi dobrých kamarátok. Je už plne odkázaná na invalidný vozík. Odmieta synove návrhy, aby sa k nemu prist'ahovala. Ako hovorí, najľahšie je zavesiť sa niekomu na krk. Zatiaľ je samostatná, sama si navarí, napečie, poupratuje, zvláda sebaobslužné práce. Čo vládze si spraví, čo nevládze nechá tak. Keby sa vzdala, bol by koniec. Krátky čas využívala služby asistenta, ale nevyhovovalo jej to. Momentálne má za sebou ťažké obdobie. Keď

v zime napadal sneh, nemohla chodiť von. Chodníky neboli dôkladne očistené a keď aj boli, neboli bezbariérovú upravené. Raz musela zavolať mestskú políciu, lebo sa nevedela dostať do činžiaku. Má veľmi ťažké srdce na mestských poslancov. Niekoľkokrát upozorňovala na problémovú situáciu pre vozíčkarov, ale k náprave vraj nedošlo.

V rámci svojich možností vedie spoločenský život. Mimo návštev kostola je členkou združenia zdravotne postihnutých občanov v meste K. Tiež je v klube ľudí trpiacich sklerózou multiplex. Dvakrát do roka chodí so sestrou do kúpeľov a raz do roka na rekondičný pobyt.